

Μαξιμιλιανού Ντάρζιο

Μίνως - Ραδάμανθους - Αΐακος

ὀφειλομέν νά ἀναμνησθῶμεν ὅτι, ὅταν ἡ Ἑλλάς ἀνέ-
κτισε τὴν ἐλευθερίαν της, ἡ γυνὴ ἡ γινώσκουσα ἀνά-
γνωσιν καὶ γραφὴν ἀπετέλει φαινόμενον. Ταξειδιῶται
ἐπισκεφθέντες τὴν Ἑλλάδα πρὸ ἐξήντα ἢ ἐβδομηντι
ἐτῶν ἐξέφρασαν τὴν ἐκπληξίν των ἐπὶ τῇ θέᾳ καλῶς
ἐνδεδυμένων κυριῶν, μὲ κομποῦς τρόπους, αἱ ὁποῖαι
καίτοι ἀνήκουσαι εἰς τὰς πλουσίας τάξεις, ἦσαν ἐστερη-
μένοι τῶν στοιχειωδεστάτων τούτων ἐφοδίων.

«Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας μόνη των ἐνασχόλησις
φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ λουτρόν. Σήμερον δὲν συμβαίνει
τὸ ἴδιον. Αἰωρεῖται ἀκόμη εἰς τὰ λουτρά των μία
σκιά ἀναμνήσεως τῶν Ἀνατολικῶν ἐθίμων, διότι τὸ
λουτρόν τῆς Ἀθηναίας ἀρωματίζεται καὶ τονοῦται μὲ
εὐφρεστάτον ἀφ᾿ ἑῷ, τοῦ ὁποῖου τὰ κυριώτατα συ-
στατικά εἶνε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς λεμονιάς.

«Κατηγόρησαν τὰς Ἀθηναίας διὰ τὸ κονεὶ καὶ χω-
ρὶς χάριν ἀνάστημά των, τὴν ἄλλειψιν γοητείας καὶ τὴν
κοινότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξῆρον
μόνον τὰ μάτια των. Ἀλλὰ βραχεῖα παραμονὴ ἐν
Ἀθήναις εἶνε ἔρκετὶ διὰ νὰ διαψεύσῃ ὅλα ταῦτα.

«Αἱ Ἀθηναῖαι σπανίως ἔχουν ἀνάστημα ὑψηλόν,
ἀλλὰ συχνότατα τὰ πρόσωπά των ἔχουν λεπτά καὶ
διακεκριμένα χαρακτηριστικά, χωρὶς δὲ νὰ ἔχουν ἀξιώ-
σεις ἐκτάκτου καλλονῆς, κατέχουν ἐν γένει μίαν εὐ-
γενεὴν κομψότητα.

«Βεβαίως ἔχουν ἀκόμη ἀνάγκην γυμναστικῆς. Ἀλλ'
ἡ γυμναστικὴ διδάσκεται τώρα εἰς τὰς νεωτέρας γε-
νεάς, καὶ εἶνε ἀξιοσημείωτον ὅτι παρατηρεῖται διαρ-
κῶς ἐπιτεινομένη τάσις δι' ὑψηλότερον ἀνάστημα καὶ
καλλίτερον διαπεπλασμένον σῶμα. Ἡ παρατήρησις
αὐτὴ καθίσταται ἐντονότερα εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θη-
λέων τῶν σημερινῶν Ἀθηνῶν. Τώρα, ἂν τοῦτο ὀφεί-
λεται εἰς τὸ λὼν-τέννυς καὶ τὴν γυμναστικὴν, ἀπόει-
ται εἰς τοὺς εἰδικοὺς μελετητάς νὰ τὸ ἐξετάσουν.

«Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποτον ἡ Ἀθηναία ὑστερεῖ, δὲν
εἶνε ἡ μορφὴ ἢ τὸ παράστημα, ἀλλ' ἡ φωνὴ της. Ἐνῶ
ἐκκληρονόμησεν ὠραιότητην καὶ ἐκφραστικὴν γλῶσσαν,
τὴν ἀδικεῖ διὰ τοῦ τόνου τῆς ὁμιλίας της. Ἡ ὀξεῖα
καὶ συριστικὴ κᾶπως προφορὰ της καὶ ἡ βία μεθ' ἧς
προφέρει τὰς φράσεις τῆς ἀφαιροῦν κατὰ ἀπὸ τὴν εὐ-

γένειαν προσώπου κατὰ τὰλλα γοητευτικοῦ ἢ ὁμιλία
τῆς Ἀθηναίας ἐπιφέρει κάποιαν αἰσθησὶν ἀπογοη-
τεύσεως.

«Ἀδιαφιλονεικῶς εὐφρύνει, ταχεῖα εἰς τὰς συμπα-
θεῖς της καὶ ἀποκαλύπτουσα ἐν τῇ συνδιαλέξει εὐ-
ρεῖαν σφαιρὰν γνώσεων, ἔχει ἐν τούτοις μίαν δισδιά-
κριτον ἄλλειψιν. Ἀγωνιζόμεθα νὰ ἐντοπίσωμεν κᾶπου
τὴν ἄλλειψιν αὐτὴν, ἀργὰ δὲ ἡ γρήγορα εὐρίσκομεν
ἐπὶ τέλους ὅτι αὕτη συνίσταται εἰς κάποιαν ἀναισθη-
σίαν πρὸς τὸ ὑψηλότερον Καλόν.

«Ἡ Ἀθηναία δύναται νὰ κάθῃται εἰς τὸ Ζάππειον
καὶ νὰ φλυαρῇ εὐχαρίστως μὲ τὴν ράχιν ἐστραμένην
πρὸς μίαν δύσιν ἐξόχου ἀρμονίας, σπανίως δὲ δύναται
νὰ κάμῃ τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἐπιπολαίου καὶ τοῦ
χυδαίου ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐν τῇ
Τέχνῃ ἀφ' ἑτέρου.

«Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ Ἀθηναία εἶνε ἡ πρώτη τῶν γυ-
ναικῶν τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς. Ἰσταται ἐπὶ διαφορε-
τικοῦ ἐπιπέδου. Τόσον δι' αὐτὴν, ὅσον καὶ δι' ὁλόκλη-
ρον τὸ ἔθνος, δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἀπὸ τῆς κοινωνι-
κῆς καταστάσεως τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς σημερινῆς προόδου πλατὺ
ἀνοίγεται τὸ μεσολαβοῦν χάσμα».

— *Ξέρεις τί ; Θέλω νὰ προγυμνασθῶ διὰ τὴν ἐκμυ-
στήρευσιν τοῦ ξρωτός μου πρὸς τὴν μέλλουσαν μνηστή-
ρον. Δὲν ξέρεις νὰ μοῦ πῇς κατ' ἐν ἀντικείμενον, τὸ
ὅποτον νὰ μοῦ ἔδινε τὴν ἰδέαν, ὅτι βεβαίως μπροστὰ
μου ἡ μνηστὴρ μου ;*

— *Ναί, τὸ χρηματοκιβώτιον !*

*

Ὁ Μαικήνας. — *Ἦθελα μίαν νεκρὰν φύσιν λάδι,
ἀλλὰ νὰ εἶνε πολὺ φθιγγή.*
*Εἰκονοπώλης..—Τότε ἀγοράστε καλλίτερα ἕνα κουτὶ
σαρδέλλας!*